

РЕШЕНИЕ

№ 6313

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6025** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-172 от АПК във връзка с чл.215 от ЗУТ.

Образувано е по жалбата от В. Д. В., срещу отказ на главния архитект на Район „М.“-Столична община за одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за поставяне на 2бр. бариери, обективиран в писмо № РМЛ24-АХ00-57/27.05.2024г.

В жалбата се твърди, че оспорения отказ незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалноправните разпоредби, тъй като процесните бариери са преместваеми обекти по смисъла на ЗУТ, съответно за тях не е нужно издаването на виза за проектиране, съответно разрешение за строеж.

Ответникът - архитект на Район „М.“-Столична община, чрез процесуалния си представител с депозиран писмени бележки, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител, не изразява становище

Съдът, след като прецени доводите на страните и представените писмени доказателства прие следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по Заявление № РМЛ24-АХ00-57/12.04.2024г. от В. В. за одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за поставяне на преместваеми обекти – 2бр. бариери в поземлен имот с идентификатор 68134.4089.565. Към заявлението са представени Скица № 15-255648/11.03.2022г. от Службата по геодезия, картография и кадастър, мотивирано предложение за схема с указан начин за поставяне, комбинирана скица,

както и Постановление за възлагане на недвижим имот от 30.01.2021г. от частен съдебен изпълнител, последното легитимиращо го като собственик на имота и обуславящо правния му интерес от оспорване.

По така подаденото заявление е издадено оспорваното в настоящето производство писмо, с което е отказано одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за поставяне. За да постанови своя административен акт ответникът е приел, че бариерата е строеж по смисъла на чл.147, ал.1, т.2 от ЗУТ, следователно за него е необходимо разрешение за строеж, предхождано от виза за проектиране, издадена на основание чл.140, ал.7 от ЗУТ.

За изясняване на спорните обстоятелства в хода на съдебното производство е назначена и изготвена съдебно-техническа експертиза, приета и неоспорена от страните, от заключението на която се установява че процесната бариера не е трайно прикрепена към земята и същата може да бъде демонтирана без разрушаване, поради което вещото лице е приело че се касае за преместваем обект.

При така установената от фактическа страна, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА – подадена е от надлежна страна, адресат на обжалваната заповед, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Преценена по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, произтичаща от Заповед № РД-09-09-28/17.03.2021г., издадена от главния архитект на Столична община, служебно известна на съда.

При постановяването на акта са спазени изискванията за форма и съдържание по смисъла на чл.59, ал.2 АПК като спор между страните по този въпрос няма.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са пречат правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание..

Формираният отказ обаче е в противоречие с материалноправни разпоредби, което да води до незаконосъобразност на по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

Както се спомена по-горе, производството се е развило по повод поставяне на два бр. бариери в терена, собственост на оспорващия.. Спорният по делото въпрос е дали процесната бариера е строеж. Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. В т.39 на същата разпоредба е посочено, че "Обект" е самостоятелен строеж или реална част от строеж с определено наименование, местоположение, самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по Закона за кадастъра и имотния регистър. В случая процесната бариера не е нито строеж, нито обект по смисъла на посочените разпоредби. Същата не е сграда или

постройка, нито ограда, мрежа или съоръжение на техническата инфраструктура по смисъла на §5, т. 31 от ДР на ЗУТ. Няма данни да е самостоятелен обект на кадастъра. Видно от експертизата по делото, тя може да се отдели от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура и да бъде преместена в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползвана на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползвана на мястото, от което е отделена. Премахването ѝ не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на терена, от който се отделя. Това е така, тъй като че бариерата е захваната към терена, съдържащ бетонов фундамент посредством болтове, за който фундамент не е изведен като самостоятелен незаконен строеж, съответно за него липсват констатации с какви характеристики е – квадратура, дебелина и т.н., поради което съдът не коментира дали същият представлява незаконен строеж или не. Поради това съдът приема, че процесната бариерата може да бъде демонтирана като обратен процес на монтажа, извършен върху вече готов фундамент. Друг е въпросът, че наличието или липсата на бетонова стъпка/бетонов фундамент, върху които са ситуирани отделни части на бариерата е ирелевантен за определянето на вида на обекта и смисъл е Решение № 10838 от 6.08.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7295/2019 г., II о.

Съгласно чл. 56, ал.1 от ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинни, маси, зарядни колонки за електрически превозни средства, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други). След отпадане на израза "които не са трайно свързани с терена" с изм. на чл.56, ал.1 ЗУТ /ДВ, бр.103/2005 г./, начинът на прикрепване на обекта за терена е без правно значение при правното му квалифициране. Затова изложените в оспорената заповед мотиви за определяне на обекта като строеж поради конструктивното му свързване с терена посредством бетонови фундаменти са неправилни и в противоречие с материалния закон. Легално определение за "преместваем обект" е въведено с § 5, т.80 от ДР на ЗУТ. Приемането на това определение означава, че посочването в чл.56, ал.1 ЗУТ на видовете преместваеми обекти е примерно, а не изчерпателно, "ограничително". ЗУТ не въвежда ограничения относно размера на преместваемите обекти. Обстоятелството, че същата прегражда подход към гараж, не я прави ограда на имота, като съображения в тази посока не е изложил и административният орган. Свързването с временни, а не постоянни, връзки към мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура, когато това е необходимо за нормалното им функциониране, е въведено като изискване за преместваемите обекти с ал. 3 на чл.56 ЗУТ. Определящи при правното квалифициране на обекта са предназначението му (за търговски и други обслужващи обществени потребности дейности) и съществуването на възможност той да бъде отделен от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура, да бъде преместен в пространството и да бъде поставен на друго място, където да бъде ползван със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен. В случая е установено, че процесният обект може да бъде демонтиран без разрушаване като обратен процес на монтажа и да бъде отново монтиран в същия вид на друго място, с което се покриват изискванията към вида и конструкцията за преместваемите обекти. За процесния обект е налице и другото изискване за преместваемите такива - поставянето му и/или премахването му да не

изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, върху която се поставя или от която се отделя. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика, постановена с Решение № 14489 ОТ 03.12.2014 Г. по адм.д. № 6775/2014 Г., II отд. на ВАС, Решение № 11365 ОТ 29.10.2008 Г. по адм.д. № 9127/2008 Г., VII отд. на ВАС, Решение № 5108 ОТ 07.05.2008 Г. ПО адм.д. № 1747/2008 Г., II отд. НА ВАС..

С оглед обстоятелството, че процесния обект не представлява строеж по смисъла на закона, в случая са неприложими и нормите на чл.147, ал.1, т.2 от ЗУТ и чл.140, ал.7 от ЗУТ и като е приел обратното административният орган е постановил един незаконосъобразен административен акт, противоречащ на материалния закон и като такъв следва да се отмени, а преписката да се върне за ново произнасяне при съобразяване с мотивите на настоящето решение по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на оспорващата следва да се присъдят сторените по делото разноси в размер на 510лв., представляващи възнаграждение за вещо лице и внесена държавна такса за образуване на делото, своевременно поискани и доказани до приключване на устните състезания.

Водим от горното, Административен съд София град, II-ро отд., 28-ми състав, на основание чл.172, ал.2 предл.4 от АПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ на главния архитект на Район „М.“-Столична община за одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за поставяне на 2бр. бариери, обективиран в писмо № РМЛ24-АХ00-57/27.05.2024г.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с мотивите на решението, за което съдът дава 14-дневен срок, който започва да тече от датата на получаването му.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Д. В., с ЕГН [ЕГН] сумата от 510лв. разноси

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Върховен административен съд.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ :